

իշխանուհույն: Վաղը կուղեւորինք Արամանեակ եւ անկից Թորթում
ի միասին:

— Շատ բարի,— ըսաւ Գուրգէն,— բայց իմ դղեակս գրաւողը ի՞նչ
տեսակ մարդ է:

— Անպիտան յոյն իշխան մը: Ես յունաց Սպարապետին քանի անգամ
գնացի իմացնելու թէ եղածը մեծ անիրաւութիւն էր, թէ Գուրգէն
կայսեր բանակին մէջ ծանօթ անձ մ'էր... բայց նա իմ խօսքերս
ընդհատելով, քու խնդրանաց համար, կը հրամայեմ, որ հիմա ոչ ոք
դղեակը չի գրաւի եւ տարի մ'էլ ժամանակ կ'ուտամ. բայց այդ
պայմանաժամն որ անցաւ եւ Գուրգէն չերեւցաւ՝ ամենեւին
մ'աշխատէր, վասնզի ո՛ր գիտէ նա ի՞նչ վիճակներու, ի՞նչ վտանգներու
մէջ կը գտնուի իւր յանդուգն բնաւորութեամբ եթէ ողջ է: Եւ
որովհետեւ տարին չի լրացեալ յոյնք ինձ թշնամացան, նոյն միջոցին,
երբ իմ վրաս յարձակեցան Արամանեակ յափշտակելու, լսեցի թէ
Թորթումի դղեակն էլ գրաւեր են: Ի՞նչ ընես, որդեակ, անտէրունչ ազգ
ենք, ամէն մարդ իրաւունք կը կարծէ մեզ համար անիրաւութիւն եւ
յափշտակութիւն: Մենք էլ ազգովին շփոթած եւ յուսահատ հացի մէկ
պատառը շունին բերանը կը նետենք միւսն ազատելու համար. ես
քանի որ աչքս բացեր եմ, այս եմ տեսեր. վա՛յ նոցայ, որ մեր ետեւեն
պիտի գան:

— Ո՛չ Իշխանիկ, այդպէս պետք չէ լինի, աւելի լաւ՝ է անժառանգ
աշխարհես երթալ քան թէ այդպիսի վիճակ մը մեր զաւկներուն
թողուլ:

Նոյն երեկոյին վանքին նախապարսպի սենեակներուն մէջ լաւ
ընթրիք մ'ըըին իշխանուհույն կոչնականք, որ վայրկեան մը երեւցաւ
եւ իբրեւ իրեն փոխանորդ թողլով վանքին քահանան՝ քաշուիցաւ:
Ընթրիքը երբ վերջացաւ եւ ամենքը կը պատրաստուէին
Սմբատաւան դառնալու՝ դարձեալ երեւցաւ իշխանուհին եւ ամենուն
բարի ճանապարհ մաղթելէ վերջը՝ դարձաւ Յովնանու ըսաւ.